

ROBYN CARR

In de

LUWTE

Vertaling Titia van Schaik

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2012 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Hidden Summit*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2013 HarperCollins Holland
Vertaling: Titia van Schaik
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Vincentiu Solomon / Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0979 7
ISBN 978 94 025 6164 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie februari 2022

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Brie Valenzuela dronk het laatste beetje van haar latte op en staarde in de lege mok. Ze zat nu al meer dan een uur in deze koffietent te wachten, ogenschijnlijk verdiept in haar krant, maar naarmate de tijd verstreek, werd ze hoe langer hoe ongeruster. De man met wie ze een afspraak had, was getuige geweest van een moord en had een schuilplaats nodig. Als gunst aan een van haar collega's van het kantoor van de officier van justitie in Sacramento had ze toegezegd onderdak en werk voor de man te regelen in Virgin River; wanneer een getuige zo lang op zich liet wachten, was er meestal reden genoeg om bezorgd te zijn.

Omdat ze geen slapende honden wakker wilde maken, zag ze af van een telefoontje naar Sacramento en bestelde in plaats daarvan bij de barista nog een latte.

De getuige in kwestie, inmiddels omgedoopt tot Conner Danson, had een zeer bekende zakenman uit de betere kringen van Sacramento een andere man zien neerschieten. Danson had het vuilnis naar de container in de steeg achter zijn ijzerwarenhandel willen brengen toen hij getuige was geweest van de moord. Nadat hij de politie had gebeld, was hij gebombardeerd tot kroongetuige in deze zaak. Dankzij zijn snelle reactie waren ze er op tijd bij geweest om bloedsporen in de auto van de man te vinden, al was het wapen niet gevonden. DNA-tests hadden uitgewezen dat het bloed van het slachtoffer was. Maar kort nadat er een arrestatie was verricht, was Dansons ijzerwarenhandel tot de grond toe afgebrand en stond er een dreigement op zijn voicemail: deze keer ben je de dans ontsprongen, maar dat zal een volgende keer niet gebeuren.

De verdachte, Regis Mathis, een steunpilaar van de gemeenschap, had duidelijk ‘connecties’.

Brie was een paar jaar geleden werkzaam geweest als hulpofficier van justitie; haar toenmalige collega Ray Maxwell, oftewel Max, had het inmiddels tot hoofdofficier geschopt. Er waren in het verleden wel eerder problemen geweest met de waarborging van de anonimiteit van getuigen en hij wist niet precies waar het lek zat, op zijn afdeling of bij de politie. Behoedzaam als hij was, had hij een eigen programma opgezet. Hij was niet van plan risico's te nemen met de enige getuige die hij had van deze zo in de belangstelling staande zaak. Virgin River was een uitstekende optie.

Ongeveer twintig minuten later ging de deur open. Haar eerste gedachte bij het zien van de man die binnenkwam was dat dit onmogelijk haar getuige kon zijn. Om te beginnen was hij te jong om eigenaar te zijn van een bloeiende ijzerwarenhandel – deze man kon niet ouder zijn dan vijfendertig. Bovendien was hij een lekker ding, om het zo maar eens te zeggen. Zo'n een meter vijfentachtig lang, gebouwd als een oorlogspaar, met spieren die opbilden onder het witte T-shirt dat hij onder zijn openhangende leren jack droeg. Brede schouders, smalle heupen, lage spijkerbroek, lange benen. Al keek hij op dit moment niet al te vrolijk, zijn gezicht was perfect symmetrisch – vierkante kaak, rechte neus, zware wenkbrauwen en donkerblauwe ogen. Dat alles werd gecombineerd door een verzorgde snor met bijpassend baardje.

Hij keek in haar richting en toen ze opstond, kwam hij naar haar toe. Ze spreidde haar armen. ‘Geef me een knuffel, Conner, alsof we oude vrienden zijn. Ik ben Brie Valenzuela.’

Met enige tegenzin deed hij wat ze hem vroeg; ze verdween bijna in zijn omhelzing. ‘Aangenaam,’ zei hij zachtjes.

‘Ga zitten. Ik zal even koffie voor je halen. Hoe drink je die?’

‘Zwart, zonder suiker graag.’

‘Komt voor elkaar.’ Ze liep naar de bar, deed haar bestelling en keerde met de koffie terug. ‘Zo,’ zei ze. ‘We zijn van ongeveer dezelfde leeftijd. We zouden oude studievrienden kunnen zijn.’

‘Ik heb niet echt gestudeerd. Eén semester maar.’

‘Dat is goed genoeg. Hoe oud ben je?’

‘Vijfendertig.’

‘Ben je niet wat jong om een succesvol bedrijf te hebben?’

‘Hebben gehad.’ Zijn gezicht betrok. ‘Het was het bedrijf van mijn vader. Hij is een paar jaar geleden overleden, maar ik ben in die zaak opgegroeid. Ik heb hem overgenomen.’

‘Ik begrijp het,’ zei ze. ‘Goed, we kennen elkaar dus van de universiteit. Je bent hier omdat de aannemer voor wie je in Colorado Springs hebt gewerkt failliet is gegaan en je wel toe bent aan een nieuwe uitdaging – in deze envelop zit je hele geschiedenis, maar ik neem aan dat Max alles al met je heeft doorgenomen.’

Hij knikte. ‘En me een nieuwe identiteit gegeven. De vrachtwagen heb ik vanmorgen in Vacaville opgehaald.’

‘Ik heb een vakantiehuisje voor je geregeld. Klein, maar voorzien van alle gemakken. Het is maar voor tijdelijk, en dat kun je rustig tegen mensen zeggen. En een vriend van me, Paul Haggerty, is aannemer. Je kunt bij hem aan de slag – zo nodig de hele zomer. Dat is de drukste tijd voor hem. Op die manier ben je zes maanden onder de pannen, maar ik hoop dat dat niet nodig blijkt.’

‘Wie weten er allemaal vanaf?’

‘Mijn man, Mike, en ik. En het is goed dat die het weet. Hij is niet zomaar een dorpsagent, maar een ervaren rechercheur die jaren in LA heeft gewerkt. Voor de rest ben je hier volkomen anoniem. En ik vind het echt rot voor je dat je dit moet doorma-

ken, maar namens de staat wil ik je bedanken dat je bereid bent om te getuigen.’

‘Nergens voor nodig om me te bedanken, dame. Ik had weinig keus. Mijn leven is sinds vorig jaar één grote puinhoop.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Noem me niet zo,’ protesteerde ze. ‘Ik heet Brie en ik ben hier om je te helpen. Je mag best een beetje dankbaar zijn. Je bent echt niet de enige die pech heeft gehad. Ik zou ook een boekje open kunnen doen. Goed, ik heb hier een nieuwe mobiel voor je. Je zuster heeft er ook een gekregen. Op kosten van de staat uiteraard. In de bergen, de bossen rond Virgin River en in het stadje zelf heb je geen bereik, maar in de buurt van Fortuna ligt dat anders. En op plekken waar je aan de slag gaat, heb je soms ook bereik. Verder,’ zei ze, de grote envelop naar hem toe schuivend, ‘vind je hierin de routebeschrijving naar het huisje en Paul Haggerty’s kantoor. En de weg naar een café annex restaurant in Virgin River – daar kun je uitstekend eten. Niet te veel drinken en je mond niet voorbijpraten, anders moeten we een nieuw adres voor je vinden. Als je dan nog leeft tenminste.’

‘Ik drink nooit te veel.’

‘Zeg nooit nooit,’ bromde ze. ‘Maar goed, als je iets nodig hebt, bel me dan op dit nummer. Niet naar het openbaar ministerie. Ik meen het, Conner. Dit is geen spelletje. Er valt niet veel te kiezen voor je. Of je nu bereid bent om te getuigen of niet, de man die je de moord zag plegen heeft de middelen om je het zwijgen op te leggen. Dat vermoeden had de overheid al een tijdje, ook al is er ogenschijnlijk niets op hem aan te merken.’

‘Je moet één ding goed begrijpen,’ verklaarde hij. ‘Als het niet om mijn zus en mijn neefjes ging, zou ik het misschien wel tegen hem opnemen, omdat ik nu eenmaal zo’n man ben en omdat ik het stadium dat het me iets kan schelen voorbij ben.’

‘Katie is helaas slachtoffer van de omstandigheden. En onthoud, geen woord over je verblijfplaats wanneer je met je zus praat. Geen opmerkingen over tijdzones of het weer of de omgeving. We willen geen onnodige risico’s nemen. Laten we proberen dit heelhuids te overleven, oké?’

In een zwijgend saluut hief hij zijn koffiemok omhoog. ‘Goed.’

‘Installeer je in je nieuwe onderkomen. Ga Paul opzoeken en zorg dat je aan de slag kunt. Als je eraan toe bent, kom je maar een keertje eten. Misschien dat Mike je enigszins gerust kan stellen.’

‘Als je wist wat een hel het afgelopen jaar is geweest...’

Ze legde een hand op zijn arm in wat in de ogen van de oppervlakkige toeschouwer een vriendschappelijk gebaar was, maar haar stem klonk koeltjes. ‘Dat zal best. Mag ik je er even aan herinneren dat ik dit doe omwille van een oude vriend? Ik steek mijn nek uit voor de officier van justitie omdat hij een prima vent is en ik bij hem in het krijt sta. We moeten deze missie tot een goed einde brengen. Je bent een studievriend van me, dus doe je best en probeer wat aardiger te zijn. Ik heb er geen zin in dat mijn broer en mijn vrienden zich afvragen waarom ik me zo voor zo’n onbehouwen vent uitsloof! Dus –’

‘Broer?’ vroeg hij.

‘Ja. In Sacramento was ik hulpofficier van justitie, maar nu ben ik freelancer en heb ik een man en een dochttertje. Ik ben hier beland toen ik ondergedoken zat in afwachting van het proces tegen een verkrachter. En ik ben nooit meer weggegaan.’

Hij slikte iets weg. ‘Verkrachter, zei je? Wie had hij verkracht?’

‘Mij,’ zei ze. ‘Eerst ontkende hij de aanklacht – ik was de aanklager. Toen heeft hij me verkracht en geprobeerd te vermoorden. Dus ik heb wel een idee van wat jij doormaakt...’

Hij bleef een tijdlang stil. Al een paar jaar was hij de steun en

toeverlaat van zijn zus en zijn neefjes, en onwillekeurig vroeg hij zich af hoe hij zich gevoeld zou hebben als Katie zoiets was overkomen. Na een paar keer slikken, vroeg hij: ‘Hoe is het afgelopen?’

‘Hij heeft levenslang gekregen.’

‘Blij dat te horen.’

‘Dat baardje en die snor,’ vroeg ze, met haar vingers over haar bovenlip en kin strijkend. ‘Zijn die nieuw?’

‘Iets aan mijn uiterlijk veranderen kon geen kwaad, zeiden ze.’

‘Ik begrijp het. Goed, je zult wel wat tijd nodig hebben om je aan te passen. Bel me als het begint te kriebelen, maar als ik je een tip mag geven... probeer van de omgeving te genieten. Het is hier ongelooflijk mooi. Een man zou heel wat slechter af kunnen zijn.’

‘Ja,’ zei hij. ‘Enne... ik vind het rot voor je dat je dat hebt moeten meemaken... wat je me net vertelde.’

‘Het was een nachtmerrie, maar die is nu voorbij. Net zoals die van jou voorbij zal gaan. Je kunt een nieuwe start maken. O, en Conner... Je ziet er niet slecht uit, maar dit zou niet het moment zijn om banden aan te knopen als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Geen probleem. Ik ben niet op zoek.’

‘Gelukkig maar.’ Ze stond op. ‘En geef me nu een knuffel alsof we oude vrienden zijn.’

Hij trok haar naar zich toe. ‘Bedankt,’ zei hij schor.

Even later reed hij volgens de aanwijzingen die hij had gekregen naar Virgin River. Conner Danson was tot voor kort Danson Conner geweest, eigenaar van Conner’s Hardware, dus de naamsverandering was een kwestie geweest van simpelweg omdraaien. Het was gemakkelijker om daaraan te wennen dan aan een geheel nieuwe naam. Danson was een oude familienaam – een of andere overgrootvader had zo geheten. Zijn

ouders, zuster, neefjes en ex-vrouw hadden hem altijd Danny genoemd. Maar op het werk hadden ze Conner gezegd en ook wel Con of zelfs Connie. Moeilijk was het dan ook niet om aan de nieuwe naam te wennen.

Het laatste jaar van de afgelopen vijf uitdagende jaren was een nachtmerrie geweest. Conner en zijn zus Katie hadden het bedrijf van hun vader geërfd: Conner's Custom Carpentry and Hardware. Renovatieprojecten en het runnen van een ijzerwarenhandel waren lichamelijk zwaar werk; zijn spieren had hij niet voor niets gekregen. De gebruikelijke keuken- en badkamerklussen hadden ze uitbesteed aan derden, en verder verkochten ze zo'n beetje alles wat aannemers nodig hebben voor een klus: van hang- en sluitwerk tot timmerhout. Conner runde het bedrijf met behulp van een tiental medewerkers en Katie had de boekhouding verzorgd; werk dat ze thuis kon doen, zodat ze geen oppas hoefde in te schakelen voor de tweeling. Ze hadden een prima naam gehad in de bouwwereld; de zaken waren goed gegaan.

Toen Conner dertig was, werd Katies man, die in het leger zat, gedood tijdens een actie in Afghanistan. Katie was toen zevenentwintig geweest en hoogzwanger. Vanaf dat moment had Conner het op zich genomen om haar te steunen. Het familiebedrijf verkopen was onmogelijk, want dan zouden ze binnen de kortste keren geen inkomsten meer hebben. En Katie kon niet genoeg tijd besteden aan de zaak om voldoende te verdienen voor haarzelf en haar zoons. Dus werkte Conner elke week wat meer en Katie wat minder, zodat ze onafhankelijk kon blijven en in haar eigen huis kon blijven wonen.

Het waren lange, zware dagen geweest. Conner had vaak het gevoel gehad dat hij met de zaak getrouwd was en niets anders deed dan werken. Echt gestoord had het hem overigens niet en

zijn goede humeur had er niet onder geleden. Zijn klanten en zijn werknemers hadden plezier gehad in zijn gulle lach, zijn positieve instelling. Maar hij had behoefte gehad aan iets meer.

En toen had hij de perfecte vrouw ontmoet – Samantha. Mooie, grappige en sexy Sam met haar lange zwarte haar en haar betoverende lach. Het was geweldig geweest om met haar naar bed te gaan. Ze was een begenadigd interieurarchitecte, die Katie had geholpen haar kleine driekamerappartement om te toveren tot een flat die niet zou hebben misstaan in een kwaliteitsblad. Maar ook van hem had ze haar handen niet af kunnen houden. Ze was verzot op seks.

Hij had geen idee gehad.

Ze waren nog maar een jaar getrouwd toen hij ontdekte dat ze hem bedroog – en niet met één man, maar met elke man die ze ontmoette.

‘Ze is ziek,’ had Katie gezegd. ‘Ze is seksverslaafd.’

‘Dat is haar probleem,’ had hij geantwoord.

‘Ze heeft hulp nodig.’

‘Nou, daar wens ik haar veel geluk bij,’ had hij gezegd.

Een scheiding kon niet uitblijven, en het eind van het liedje was dat hij de kosten van de dure behandeling voor zijn rekening nam, maar geen alimentatie hoefde te betalen. En nog voordat hij er helemaal overheen was, werd het allemaal nog erger.

Het enige wat hij had gedaan was zijn vuilniszakken naar de container in het steegje achter zijn zaak brengen. Daar was een man uit een zwarte sedan gestapt, die om de auto heen was gelopen, het portier aan de andere kant had opengetrokken en zijn passagier een kogel door het hoofd had gejaagd. Conner was achter de container weggedoken, terwijl de man, wiens gezicht hij helaas uitstekend had kunnen zien, het slachtoffer uit zijn auto had gesleept en in Connors vuilcontainer had gedumpt.

Waarna hij doodgemoedereerd weer in zijn auto was gestapt en kalmpjes weggereden.

Dat was het moment waarop Conner het achteraf misschien anders had willen doen. Waarschijnlijk zou alles een stuk gemakkelijker zijn geweest als hij gedaan had alsof hij niets had gezien, maar het was niet bij hem opgekomen om de politie níét te bellen. Helaas was Connors naam op het arrestatiebevel terechtgekomen – zo had de politie het kunnen laten ondertekenen door een rechter. Een paar dagen daarna was Connors zaak tot aan de grond afgebrand.

Tot aan de grond...

Op dat moment was een eventueel besluit om toch maar niet te getuigen al te laat geweest. Mr. Regis Mathis was een zeer vooraanstaand man in Sacramento. Hij steunde katholieke charitatieve instellingen en gerenommeerde politici. Er was weliswaar een paar keer een onderzoek tegen hem ingesteld wegens belastingontduiking en er werd gefluisterd dat hij gokte op beroepsniveau – en met veel succes – maar hij was ook een geslaagd projectontwikkelaar die in golfresorts handelde. Hij was nooit aangeklaagd.

Zijn slachtoffer was aangetroffen met vastgebonden polsen en voeten en afgeplakte mond, waarvoor duct tape was gebruikt. Zijn naam was Dick Randolph, en hij was Mathis' tegenpool geweest, een beruchte crimineel, eigenaar van een aantal verdachte etablissementen zoals massagesalons, stripclubs en parenclubs, waaraan stuk voor stuk de verdenking kleefde van illegale drugs-handel, prostitutie en duistere sekspraktijken. Beide mannen hadden niets met elkaar gemeen, maar hier en daar waren wel raakvlakken – geheime connecties die lastig tot onmogelijk te bewijzen waren.

Direct na de telefonische bedreiging had de officier van jus-

titie, Max, in overleg met Conner voor Katie en de jongens een schuilplaats in Burlington in Vermont geregeld. Een vriend van een vriend van Max had een klein huurhuis beschikbaar gesteld en diezelfde vriend had contact gelegd met een in kindergebiten gespecialiseerde tandarts die iemand voor de boekhouding zocht. Katie zou er veilig zijn en heel, heel ver weg.

Hoe graag Conner zijn gastvrouw, Brie Valenzuela, ook ter wille zou zijn geweest, het viel niet mee om te doen alsof hij vrolijk was. Hij was op het verkeerde moment op de verkeerde plaats geweest, en nu was hij bijna alles kwijt. Hij miste Katie en de jongens. Het plan was dat hij in de bouw aan de slag zou gaan tot hij moest getuigen en daarna permanent naar elders zou vertrekken, voordat Mathis wraak kon nemen.

De man die ondanks alles opgewekt bleef, was verdwenen.

Terwijl hij op weg was naar de vakantiehuisjes bij de rivier, brak de zon door de wolken heen en gleed een straal zonlicht over de majestueuze redwoods. Begin maart was het nog guur en nat in deze contreien, maar het straaltje zon was veelbelovend. Het groen was zo dicht en glinsterde zo fris van de recente regen, dat hij even werd getroffen door de schoonheid van zijn omgeving. Misschien, dacht hij... Misschien is dit niet de slechtste plaats om ondergedoken te zitten. De tijd zou het leren.

Hij stopte voor het huis en de vakantiehuisjes. Het was een rustig, klein complex in het groen, langs een snelstromende rivier. Er kwam een man naar buiten, met uitgestoken hand. 'Jij bent zeker Conner?'

'Klopt, *sir*.'

De man lachte. 'Als je me nog één keer zo noemt, vergeet ik nog dat ik inmiddels een burgerman ben. Ik ben Luke Riordan. Mijn vrouw en ik beheren dit vakantiecomplex. Nummer vier is open; de sleutels hangen aan een haak naast de deur. We ser-

veren geen maaltijden, maar we hebben wel een telefoon die je kunt gebruiken. En mocht je een laptop bij je hebben, we hebben hier een internetverbinding via de satelliet. Er is een klein keukentje en een koffiezetapparaat, maar als ik jou was, zou ik vanavond een hapje gaan eten in Jack's Bar, dat is tien minuten rijden hier vandaan. Het eten is er fantastisch en het is er goed toeven.'

'Bedankt, dat zal ik doen. Zijn de andere huisjes ook bezet?'

'Nee, er is op dit moment vrijwel niemand. Het jachtseizoen is net voorbij en het visseizoen is nog maar net begonnen. In de herfst is er de hertenjacht en in januari de jacht op waterwild. Het zalmseizoen loopt van de nazomer tot december en dan loopt het terug. Pas in de zomer komt het toerisme op gang. Tussen juni en januari hebben we dus genoeg te doen. En 's winters valt er altijd genoeg te repareren en te vervangen.'

'Het is aardig nat hier.'

'Tot april; daarna wordt het droger. Als het mooi weer is, kun je mijn barbecue gerust lenen. Die staat in de schuur. Daar bewaar ik trouwens ook de vishengels, voor het geval je wilt vissen.'

Conner glimlachte bijna. 'Van alle gemakken voorzien.'

'Dat is te veel gezegd. Na vertrek wassen wij het beddengoed, maar aangezien jij hier wel even zult blijven, zul je gebruik moeten maken van de kleine wasmachine en droger in je hut. En Art loopt hier rond, dus mocht je hulp nodig hebben bij het schoonmaken, dan kun je hem altijd vragen. Badkamer, vloer, douche... dat soort dingen. Er is een kaartje dat je aan de deurknop kunt hangen als je hem nodig hebt. Hij heeft het syndroom van Down, maar hij is erg slim en handig. Een prima kerel.'

'Bedankt, maar ik ben al een tijdje gewend om zelf schoon te maken. Ik red me wel.'

'Ik help je wel even uitladen,' zei Luke.

‘Bedankt. Dan ga ik daarna een biertje halen en een hapje eten.’

‘Goed plan. Kun je de weg terug wel vinden, denk je?’

‘Denk ik wel. Bij de dode sequoia links?’

Luke lachte. ‘Jij komt wel weer thuis.’

Thuis. Een herinnering, meer niet. ‘Bedankt,’ zei hij niettemin.

Luke hielp hem de paar dozen en plunjezakken naar binnen sjouwen, gaf hem een hand en ging terug naar zijn huis, naar zijn gezin. Conner borg zijn kleren op in de enige ladekast in de hut. Hij sloot zijn laptop aan om hem op te laden – Katie en hij hadden al hun accounts, hun gebruikersnamen en wachtwoorden moeten veranderen. Hoewel Brie er niets over had opgemerkt, had de officier, in het geval ze contact wilden onderhouden via internet, hem aangeraden niet hun namen of oude bijnamen te gebruiken en niet met Skype te bellen, omdat niet elke internetverbinding altijd even veilig was.

De resten van de winkel waren opgeruimd en het perceel zelf was het enige wat nog over was, maar het lag wel op een A-locatie. Conner had geld voor herbouw gekregen van de verzekering; het was onder zijn nieuwe naam op een spaarrekening gezet en zou beschikbaar zijn wanneer deze nachtmerrie voorbij was. Met zijn deel van de opbrengst van de verkoop van het perceel en het verzekeringsgeld kon hij overnieuw beginnen. Maar niet in Sacramento, waar hij zijn hele leven had gewoond, op de twee jaar na dat hij in dienst was geweest.

Iets voor zessen bereikte hij het kroegje in Virgin River; bij de aanblik van het pand en het interieur kon hij een waarderende glimlach niet onderdrukken. Als timmerman in hart en nieren zag hij dat het meer dan fraai was gebouwd; de bar zelf was een mooi staaltje timmermanskunst, en er moest hier iemand rond-

lopen die geloofde in bijenwas om hout te voeden en te laten glanzen. Het was er gezellig, uitnodigend en zo schoon als maar kon. Hij nam plaats aan het eind van de bar, waar hij de hele zaak kon overzien.

‘Zo, maat, wat kan ik voor je doen?’ vroeg de barkeeper.

‘Doe maar een pilsje en de kaart graag.’

‘Het bier is geen probleem, maar ik ben bang dat we geen kaart hebben. De kok maakt gewoon waar hij zin in heeft. Als je van vis houdt, zit je goed – de forellen springen en Preacher, dat is de kok, was er als de kippen bij. Hij heeft een gevulde forel bereid waar je je vingers bij aflikt.’

‘Klinkt goed.’

Er stond meteen een biertje voor hem en de barkeeper zei: ‘Ik ben Jack. De eigenaar. Ben je op doorreis?’

‘Hopelijk wel,’ zei hij, het glas naar zijn mond brengend.

Jack lachte. ‘Vanwaar die haast? Wacht maar tot het ophoudt met regenen, dan is het hier schitterend. En als je ziet wat de smeltende sneeuw met de rivier doet, dan word je op slag verliefd. Waarom denk je dat we hier van die grote vissen hebben?’

En toen was hij weg om klanten aan de andere kant van de bar te bedienen, eten te serveren en lege borden weg te halen. De sfeer was goedmoedig; iedereen leek elkaar te kennen en Conner vroeg zich onwillekeurig af of hij het zou kunnen, hier een leven opbouwen. Waar je in een hut woonde die gratis voor je werd schoongemaakt, als je dat wilde. Waar een eetcafé was waar de kok kookte waar hij zin in had.

Even later kwam Jack terug. ‘Hoe ver ben je met je biertje? Het eten is klaar, als je zover bent.’

‘Dat ben ik wel.’

Terwijl Jack wegliep om zijn eten te halen, kwam er een jonge vrouw binnen. Ze schoof haar capuchon af en schudde haar

donkerblonde haren los, die in dikke krullen op haar schouders vielen. Ze was een tikje te mager, maar knap. Wat hem trof was dat ze er zo schoon uitzag. Of liever gezegd zo puur, als de jufvrouw van de zondagsschool of zo, met haar perzikhuid, donkere ogen en volle, roze lippen. Precies wat Conner aantrok in een vrouw, na zijn ervaring met zijn ex.

Hoewel: Samantha was ook heel puur overgekomen, heel stijlvol ook. Niets wat haar aard verried. Uiterlijk zei helemaal niets.

Niettemin was Conner al een hele tijd alleen, en dat vrat aan hem. Het enige wat hij wilde, was zijn leven weer oppakken, voor zijn zus en zijn neefjes zorgen en nooit meer kwetsbaar zijn voor een vrouw. Hij maakte zich absoluut geen zorgen dat hij later eenzaam en alleen zou sterven; Katie, de jongens en hij waren heel close. Zelfs als Katie nogmaals de perfecte man zou vinden, zou hij altijd oom Danny zijn... Nou ja, oom Conner dan. En daar deed hij het voor.

Jack zette de vis voor hem neer en liep meteen naar de andere kant van de bar, waar de zondagsschooljuf wachtte. Al snel kwam er een lange man het café binnen, die een arm om de zondagsschooljuf heensloeg en een kus op haar slaap drukte.

Nou, dat was dat dan. Verleiding geëlimineerd, wat Conner betrof.